

ПОБИЈАЊЕ РЕШЕЊА У ПОСТУПКУ ИЗВРШЕЊА

Недопуштена је тужба за утврђење ништавости решења донетих у поступку извршења јер се такве одлуке могу правно ваљано побијати само правним средствима прописаних Законом о извршном поступку.

Из образложења:

"Тужилац је у својству извршног повериоца учествовао у поступку извршења против извршног дужника ради наплате новчаног потраживања продајом непокретности. На јавном надметању за продају непокретности извршни суд није омогућио тужиоцу да се користи његовим правом прече куповине већ је непокретност досудио и предао трећем лицу. Сматрајући да је на тај начин повређено његово право прече куповине тужилац је тужбом у посебној парници тражио да се утврди да су решења о досуђењу и предаји непокретности трећем лицу ништава по члану 103. ЗОО.

Одредбом члана 126. став 6. Закона о извршном поступку ("Службени гласник РС" 125/04), који се примењивао у поступку извршења, је прописано да се решење о досуђењу не може побијати посебном жалбом већ се разлози за жалбу на то решење могу износити у жалби на решење о предаји непокретности. Из тога произилази да ако је тужилац у својству извршног повериоца пропустио да се користи правним средством којим му је закон дозволио или уколико је то правно средство у поступку извршења неосновано истицао, онда он не може у посебној парници да тражи да се утврди ништавост решења која су донета у извршном поступку. Због тога су и правилне одлуке нижестепених судова којима је правноснажно одбијен тужиочев тужбени захтев те му је због тога и ревизија одбијена као неоснована".

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Рев 3072/2017 од 8.2.2018. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 24.4.2018. године)